

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Dulcele sărut al morții / Raluca Butnariu. - București: Librex Publishing, 2018

2 vol.

ISBN 978-606-8894-83-6

Vol. 2. : 2018 - ISBN 978-606-8894-85-0

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

DULCELE SĂRUT AL MORTII

VOLUMUL 2

 LIBREX

București, 2018

Cartea a III-a

CALEA PROFEȚIEI

*„Orice profeție își va crea întotdeauna propriile circumstanțe
pentru a se adevăra...”*

Cugetare proprie, pauza de prânz, 21 martie 2018, ora 13:48.

*Lui Marc Gabriel Balaci, nepotului și finului meu. Bine ai
venit în lumea noastră, dulce minune!*

CAPITOLUL 26

Trupul ei se unduia seducător sub al lui, dornic să obțină și mai multă plăcere. Sentimentul de fericire adevărată, atât de străin ei în ultimele patruzeci de veacuri, scânteia bogat înăuntrul ei. Era *al ei* și acest simțământ plăcut al posesiunii o făcea să tremure de încântare. Un mârâit scăzut izvorî din gâtul lui și ochii azurii i se cufundară în privirea lui sângerie, în timp ce coapsele subțiri i se încleștară puternic în jurul lui. Îi cuprinse chipul între palmele ei mici și-l trase spre sine, sărutându-l sălbatic.

Era *atât* de frumos! gândi ea, cu pieptul plin de o dragoste aprigă, zguduitoare. Odată cu moartea, chipul lui căpătase o strălucire incredibilă, însutindu-i frumusețea. Dimensiunile corpului i se modificaseră, așa cum era și firesc, însă nu se așteptase ca nemurirea, amestecată cu câțiva stropi din darul ei, să-i ofere o asemenea statură și putere. Creația ei era... ei bine, îi întrecuse toate așteptările!

Un sunet gutural vibră în pieptul lui, în timp ce mișcările brutale ale șoldurilor își iuțiră ritmul. Ea se arcui, savurând senzațiile acelea uluitoare, care o purtau cu repeziciune spre culmile extazului. Adora momentul acela, clipa aceea de glorie și putere absolută, când întunericul strălucea ca un fulger întunecat, îmbătându-i toate simțurile. Cu o clipă înainte de a atinge piscul, o viziune explodă în mintea ei, făcând-o să țipe ascuțit. Palmele îi țâșniră în față, împingându-l cu o putere care-l proiectă cu o forță incredibilă în peretele opus. Se chirci cu un sâsâit de spaimă pe podeaua din lemn lăcuit, acoperindu-și urechile cu palmele mici, ca să blocheze acel țiuit puternic, ce-i scormonea prin creieri fără milă. Viziunea continua să-i pârljească mintea, vuind asurzitor, în timp ce trupul îi tremura violent, străbătut de fiori de groază pură.

— Iubito...

Vocea lui suna îndepărtată, venită parcă din altă lume, însă ochii ei, orbiți de frică, erau ațintiți în gol și nu-l vedeau. Viziunea aceea era... era întruchiparea celui mai negru coșmar al ei!

Relicva se întorsese în lumea lor!

Bucata aceea blestemată de scoarță, care dispăruse inexplicabil cu peste trei mii de ani în urmă, urgia care le sorocise pieirea încă dinainte ca primul vampir să fie creat, se reîntorsese. Eliberată, din locul în care fusese tănuțită veacuri nenumărate, de însăși creatura care era menită să înfăptuiască vrerea Profeteiei!

Știusese că momentul acela avea să vină odată și odată, însă sperase să nu se întâmple atât de curând. Cel puțin, nu înainte ca Nehemah să fie eliberată și întremată suficient, după lungul exil, ca să poată distruge Profeteția și pe cel însemnat de ea. Fiindcă, dacă exista cineva în acest univers care ar fi putut întoarce sorții în favoarea lor, aceea era numai stăpâna ei cea mult iubită.

Inanna se cutremură. Sunetul strident din mintea ei se mai domolise, cețurile care-i împăienjeniseră privirea se subțiaseră, însă șocul persista. Atunci, demult, când Relicva dispăruse, făcuse o vrajă prin care să fie înștiințată în momentul în care aceasta-și făcea apariția în lumea lor... și acest lucru tocmai se săvârșise!

Muritoarea aceea afurisită! gândi Inanna, scrâșnind din dinți, în timp ce valul cotropitor de ură îi injectă privirea instantaneu și o făcu să mârâie lugubru. Viziunea îi dezvăluise modul în care Relicva găsise drumul înapoi în lumea lor și ea știa cui îi aparținuse mâna aceea care-i netezise calea. Târfa aia, în care sângele lui Abel își rostogolea puterea! Trebuia, cât mai repede, s-o găsească și s-o ucidă, înainte ca ea să trezească forța cumplită care zăcea în acel vestigiu vechi de când lumea... Nu trebuia să îngăduie ca asta să se întâmple, indiferent de preț!

Și Morakhay! Din cauza lui, vrăjitoarea aceea nenorocită respira încă în lumea lor. Dacă n-ar fi fost el, ar fi isprăvit cu ea în pivnița de la Chiaramonte și n-ar mai fi fost nevoie să îndure teroarea adâncă a acestui moment. Își dorea să-l poată ucide, însă știa că această plăcere îi era rezervată doar lui Nehemah.

O mișcare în stânga ei îi atrase atenția și Inanna se răsuci fulgerător, țintuindu-l cu o privire periculoasă pe noul ei născut. Magnus se ghemuise încordat la o distanță de doi metri de ea, copiindu-i întocmai poziția corpului, și o privea atent și încordat, așteptându-i reacția.

Teama și nedumerirea din ochii stacojii clintiră ceva în adâncul ei. Dacă Profeteția avea să se adeverească, aveau să piară cu toții, până la ultimul. Acel ceva din pieptul ei tremură într-o încălețare surdă, cumplit de dureroasă. Nu suporta ideea de a-l pierde pe el!

Când se hotărâse să-l transforme, nu se gândise niciun moment la faptul că legătura dintre ei avea să devină atât de solidă, de profundă și de puternică. Uitase cât de tulburător de vie putea deveni iubirea care-l lega pe creator de odrasla sa! Iar acea legătură era o slăbiciune care o săcăia teribil. O făcea vulnerabilă, fiindcă dorința de a-l proteja în fața pericolului avea să primeze întotdeauna instinctului ei de supraviețuire, cu atât mai mult cu cât el era atât de deosebit de tot ceea ce crease ea până-n prezent. Magnus avea un rol extrem de important în planul ei, pentru că nu se transformase într-un simplu vampir, ci în ceva mult mai puternic, care avea să servească de minune scopului ei. Scopului lor, se corectă ea imediat în gând. Sămânța demonică, pe care o plantase în el în clipa transformării, germinase deja. Puterile lui aveau să se desăvârșească în scurt timp, abilitățile lui aveau să iasă curând la suprafață, iar acest lucru reprezenta o nouă etapă, una extrem de importantă în evoluția speciei lor... Una decisivă!

Inanna se apropie de el și-l trase cu blândețe la pieptul ei, în timp ce ochii i se îngustară ușor peste creștetul lui. N-ar fi crezut niciodată că avea să-și dorească mai mult din lucrul acela care le fusese juruit încă de la începutul tuturor vremurilor, însă, în acel moment, tot ce-și dorea zeița-demon era timp. Mai mult timp de partea lor...

Cei doisprezece vampiri stăteau încrămeniți, cu ochii ațintiți asupra obiectului care trona în mijlocul mesei din bucătărie. Liniștea care trona în încăpere era aproape asurzitoare. În privirile colorate în diferite nuanțe de auriu, Jessica citea un amestec de emoții intense, unele greu de descifrat. Exista neliniște, exista suspiciune, exista nedumerire, oftică și chiar și teamă. Fiecare dintre ei își rumega propriile gânduri negre într-o nemișcare absolută, încât tânăra femeie avu impresia că nimerise într-una dintre sălile de la Madame Tussauds. Își îndreptă atenția asupra obiectului pe care-l scosese

afară din vellum, ronțându-și preocupată colțul gurii, în timp ce se străduia din răsuputeri să nu se lase molipsită de tulburarea generală.

Era o casetă din lemn de trandafir – sau așa bănuia, că este trandafir – cu capacul ușor boltit și suprafețele atât de netede, încât păreau de satin. În structura esenței lemnoase se conturau simboluri mișcătoare, extrem de complicate, care pulsau ușor înainte de a se retrage și a dispărea în adâncul lemnului, pentru a face locul altora, care își croiau fluid drumul spre suprafață, într-un pelerinaj neobosit.

Exista o aură densă de putere, una nevăzută, ce înconjura acea casetă, ale cărei dimensiuni erau puțin mai mici decât cele ale unei cărămizi. Putere care o zgâlțâise zdravăn în clipa în care o trăsese afară, își aminti Jessica. N-avea să uite niciodată unda de șoc și arsura aceea teribilă care o însoțise! Încă mai simțea urmele ei în carnea brațului deși, la nivel fizic, nu fusese vătămată niciun pic. Dacă ar fi crezut în supranatural, atunci ar fi fost dispusă să numească acea putere drept magie...

Trebuia să înceapă să creadă în asta! se certă ea în gând. În această lume existau vampiri. Existau oameni și vampiri, înzestrați deopotrivă cu abilități pe care știința secolului actual nu le putea explica. Mal vedea prin obiecte, Sofia putea trage cu ochiul în viitorul imediat, Vivien genera suficientă electricitate cât să ilumineze un oraș întreg, Guido avea puterea de a gestiona emoțiile cuiva doar printr-o simplă atingere, Max anula orice manifestare ocultă, iar ea... ei bine, exista o urgie fără nume în adâncul ei, capabilă să pârjolească totul în jur. Una pe care n-o putea controla. Una al naibii de distructivă! Existau profeții și talismane magice. Și această casetă, pe care niciunul dintre vampirii Refugiului n-o putea atinge... cu excepția ei!

Jessica era singura dintre ei complet imună la prăpădul pe care cutia îl semăna. Marcus o atinsese. La fel și Mario, Kay și Sena, care năvăliseră în dormitorul lui Marcus la scurt timp după aceea, atrași de țipătul ei de dinaintea scurtului leșin. Porțiunile de piele din palmele lor care intraseră în contact cu lemnul roșiatic fuseseră aproape calcinate, iar rănila arătasera oribil. Plus șocul zdravăn de putere, pe care fiecare dintre ei îl încasase în clipa în care atinseseră caseta. Marcus aterizase blestemând în fund, Sena aproape leșinase, iar lui Kay i se înmuiaseră genunchii sub trup. Singurul care reușise să rămână în picioare după ce atinsese acea cutie fusese Mario, însă ochii i se făcuseră cât cepele și, pe sub bronzul antic, se întinsese fulgător

o paloare imposibilă. Fusese cel mai afectat, fiindcă se încăpățănase să țină caseta cu ambele mâini, în timp ce trupul îi era cuprins de spasme, închipuindu-și că putea ingenunchea acea forță cumplită care radia dinspre ea. Într-un final, când îi fusese limpede că-și calculase prost sortii de izbândă, o azvârlise cu un urlet de durere și începuse să injure furios și înspăimântat. Și, ca și cum nu fusese suficient câtă zgâlțâială îndurase, în clipa în care caseta se ciocnise de perete, aerul se comprimase și se destinsese brusc, iar suflul de putere care izbucnise în urma impactului se propagase instantaneu, măturându-l pe portughez de pe picioare și proiectându-l în peretele opus.

Pe lângă toate astea, spre marea lor frustrare și supărare, abilitatea vampirului de a se vindeca singur rula pe program lent, cu viteza unui melc mahmur, chestie care le măcina nervii. Desigur, încă se mai puteau regenera și ca dovadă stătea faptul că negreala țesuturilor carbonizate dispăruse, însă rănila de dedesubt tot mai arătau îngrijorător.

— N-are nicio încuietore, se auzi vocea șovăitoare a Hennei.

— În mod sigur are una, numai că este ascunsă privirilor noastre, mormăi Sofia cu acreală.

Automat, unsprezece pereche de ochi aurii se ațintiră asupra Jessicăi. Tânăra femeie nu făcu decât să ridice din umeri.

— Dacă are una, nici mie nu-mi este îngăduit s-o văd... rosti ea, încruntându-se ușor.

Demonstrativ, luă caseta în mâini și o răsuci cu atenție pe toate părțile, ignorând furnicăturile care i se târau pe sub piele, zbârlindu-i firisoarele de păr de pe brațe. Simbolurile păreau să se îngămădească la suprafața lemnului, agitându-se sub vârfurile degetelor ei într-o mișcare vie, hipnotică. Lucrătura era splendidă... O adevărată bijuterie! Arăta ca o besactea, una dintre acele cutii frumos ornamentate pentru păstrat giuveiere și alte nimicuri prețioase, decise Jessica, cercetând curioasă șanțul milimetric, nu foarte adânc, care se întindea longitudinal de jur împrejurul ei, la un centimetru distanță față de ceea ce bănuia că ar putea fi capacul. Însă nu avea balamale și nici vreun sistem de închidere la vedere... Potrivi mai bine cutia în mâini, cu intenția de a-și vârî unghiile în acel șanț și de a încerca să detașeze bucățile delimitate de el, și fu pe punctul s-o scape din mâini când o imagine fulgeră în spatele minții ei.

O podea din piatră cenușie, o lumină roșiatică, blândă, precum cea a unui apus de soare... o masă joasă din marmură crem, cu marginile împodobite de o bordură lată cât o palmă, în care fuseseră sculptate flori și păsări exotice. Cutia avea capacul ridicat, iar ea-și ținea mâinile deasupra ei, murmurând cuvinte stranii, într-o limbă exotica. Din palmele ei și din vârfurile degetelor șiroia un praf auriu, care se răsucea grațios, conglomerându-se în niște simboluri complicate, care pluteau ca niște petale în aer, înainte de a se așeza tăcute în interiorul cutiei. Apoi păleau și dispăreau, părând absorbite de lemnul descântat. Mâinile ei culeseră bucata de pânză care ședea alături, pe masă, și o așeză cu grijă înăuntru, mângâind-o ușor, cu dragoste, așa cum o mamă își mângâie pruncul în somn. Inima-i era plină de emoții amestecate: speranță, încredere... și teamă. Simți conturul unui obiect sub țesătura aspră, apoi își retrase mâinile și începu o altă incantație. Capacul se închise și abia atunci văzu cheia... O cheie care se răsuci de la sine, apoi se extrase singură din locașul îngust, aterizând lin la gâtul ei, strălucind preț de o clipă pe un lanț de aur. Încuietoearea se dizolvă, dispărând în structura lemnului...

Viziunea dispăru și Jessica clipi de două ori.

— Este vrăjită. Cutia asta este vrăjită...

— Atâta lucru ne este și nouă limpede, puștoaico, remarcă Mal, scărpinându-se gânditor pe creștet.

— Nu. Vreau să spun că este descântată să nu poată fi deschisă, pentru că ascunde ceva înăuntru ei, ceva care...

— ... ne binecuvântează specia cu bube dulci, mârâi Sofia, aruncând o privire posacă rănilor din palmele lui Mario.

— Taci, Sof, rosti Marcus moale, apărând în fața Jessicăi și cuprinzându-i bărbia între două degete, pentru a-i ridica fața cu blândețe spre el.

Îi studie ochii larg deschiși, pupilele dilatate.

— Ce ai văzut?

Inima ei tresări. El o cunoștea atât de bine! Era, probabil, singurul dintre ei care-și dăduse seama că, preț de câteva momente, ea nu mai fusese acolo cu ei, ci altundeva, departe.

— Pe mine. Vrăjeam cutia. De fapt, era Rhunna. Este prima dată când o văd în afara viselor. Vreau să spun, este prima dată când văd alte locuri și trăiesc momente sau amintiri care nu sunt din acest timp și nici nu-mi aparțin. Dar i-am recunoscut mâinile. Și i-am simțit

emoțiile înăuntru meu. Nu-mi place asta, rosti ea, făcând un pas lateral, pentru a-l ocoli și a pune cutia la loc pe masă, cu o deosebită grijă.

Se așeză pe un scaun și-și frecă fața amorțită cu palmele.

— Trebuie să găsim cheia. Există o cheie care deschide drăcovenia asta și până n-o găsim, nu cred că o să ne arate găurica fermecată...

— Instinctul îmi spune că, atunci când vom găsi cheia care se potrivește găuricii fermecate, o să dăm cu toții de belea, opină Cyril, încruntându-se dușmănos la casetă.

— Lume, lume, există totuși urme de inteligență în Univers! declamă Sofia sec.

— De ce, la naiba, trebuie să fii atât de bicisnică?! o luă Sena la rost.

— Fiindcă blestemăția asta, chiar și fără să ne destăinuie misterul ei, are puterea de a ne face rău! se răsti Sofia la ea, însă o simplă privire din partea lui Guido avu darul s-o tempereze nițel. L-a rănit pe iubitul meu! nu se lăsă ea.

— Și pe mine, mârâi Sena, împingându-și palma vătămată sub nasul ei.

În aceeași palmă, lângă rănilor provocate de casetă, se vedea o altă cicatrice, una pe care o căpătase în urmă cu doisprezece ani, în timpul unei misiuni de încolțire a unui vampir care acționase sub puterea altuia, unul capabil să le distrugă lumea.

— M-a rănit și pe mine! repetă ea și gura frumoasă i se contractă de amărăciune. Am plătit tributul prostiei, fiindcă văzusem înainte ce pățise Kay, Marcus era deja la pământ, iar eu mi-am închipuit că n-o să pătesc nimic... I-am strigat lui Mario să n-o atingă, însă nu m-a ascultat. A fost greșeala lui, Sof!

— Încetați!

În tonul mătăsos al lui Guido exista destul din plesnitura unui bici.

— Cu toții. Jessica, zise, iar ochii tinerei femei se pierdură în privirea lui. Explică-mi cum ai ajuns că scoți această casetă din locul în care a fost tănuțită veacuri nenumărate.

— Nu am idee cât timp a fost ascunsă acolo, însă i-am simțit chemarea, șopti Jessica pe un ton nesigur. Mă chema... Nu pot să explic mai bine de atât ce am simțit.

— Ai simțit-o, fiindcă tu ai ceva special. Porți sângele lui Abel, continuă Guido pe un ton egal și ceva nedefinit pulsă în adâncul acelor ochi leonini. Există două ipoteze care pot explica visele tale cu

Rhunna și viziunea ta de adineaori. Prima, și cea mai convenabilă, ar fi că tu ești reîncarnarea ei...

— Nu-mi place ipoteza asta deloc! îl întrerupse Jessica, privindu-l încordată. Nu am fost niciodată adepta metempsihozei și, prin urmare, nu cred în transmigratia sufletelor de după moarte.

— Moartea nu marchează întotdeauna sfârșitul unui individ și nici nu-i anulează esența, zâmbi Guido, privind-o indulgent. După cum vezi, moartea poate da naștere unei vieți veșnice, lucru care ar trebui să te ajute să-ți reconsideri convingerile personale. În fine, aproape că oftă el, când Jessica nu făcu decât să-și strângă buzele și să-l fixeze tăcută, există și teoria numărul doi. Rhunna era tot o descendentă a lui Abel, o vrăjitoare iscusită, înzestrată cu puteri incredibile. S-a zvonit că putea vedea inclusiv viitorul. Tind să cred că a stabilit o legătură cu tine, peste timp și spațiu, și și-a transferat o parte din daruri asupra ta...

— Ei hai! pufni ea, încercând să ignore tremurul scurt al inimii. Prima ipoteză îmi surâde mai mult! Asta e...

— Mult prea fantezistă pentru o persoană atât de cerebrală ca tine, știu asta. S-a zvonit că Rhunna avea destulă putere ca s-o îngenuncheze pe Nehemah, continuă Guido amabil, făcând abstracție de comentariul ei.

— Și cu toate astea, Nehemah a ucis-o! replică Jessica aproape cu mânie, simțindu-și inima apăsată de o bruscă și dureroasă povară. Am visat cum s-a întâmplat asta! Era slăbită și suferea, însă nu se temea de moarte. O aștepta, se aștepta la asta. Știa că avea să moară și mai știa că avea să vină un timp în care lumina va triumfa, un timp în care puterea întunericului avea să se stingă și chiar făcuse pregătiri pentru...

Se opri și ochii i se căscară, plini de o adâncă stupoare, când în mintea ei se buluciră secvențe din visele pe care le avusese.

... tot ce vei izbuti este să-mi ieși această viață... Dar nu și pe celelalte! șoptise ea cu lacrimi de durere în ochi....

... poate că sunt slăbită de forțe în acest ceas, însă aceasta a fost voința și sacrificiul meu de acum! Renunțarea la darurile mele a fost bine investită, regină. Fiindcă atunci când ne vom întâlni din nou... tu vei fi cea care se va teme!...

... profeția mi-a dezvăluit deja adevăratul tău nume, iar ea îl va găsi, îl va recunoaște și-i va înțelege puterea...

— Ah, la dracu'! La dracu', la dracu'! scânci Jessica, simțind că-i fuge pământul de sub picioare, când înțelegerea își croi în sfârșit drum în mintea ei. Ea a... ea mă vedea pe mine în viitor, în acest prezent, așa cum o văd eu pe ea în acel trecut.

Îl privi pe Guido, clipind des, complet năucită.

— Ambele tale teorii sunt adevărate, îi dădu ea dreptate, înghițind cu greutate. Nu sunt reîncarnarea ei însă, cumva, m-a ales pe mine pentru a duce la bun sfârșit ceea ce ea nu a reușit atunci și și-a plantat miezul puterii în mine. Și-a transferat amintirile ca eu să... să pot înțelege, îngăimă tânăra stins, cu privirile ațintite asupra casetei. Cred că mi se face rău, bâigui ea, presându-și o mână peste stomacul care-i zvâcnea.

— Ce se află în cutie, Jess?!

Întrebarea lui Guido o făcu să pălească și să înghită convulsiv în sec. Din ochii aurii dispăruse orice urmă de blândețe. Erau întunecați și reci, cu un licăr roșiatic în ei, iar Jessica simți primul fior de teamă.

— Habar n-am ce...

— Oh, ba da, eu cred că știi! o contrazise el cu o neașteptată duritate, îngustându-și ochii periculos.

Jessica își mușcă buzele și se ridică nesigură în picioare, înlemnind când Guido păși spre ea. Expresia de pe chipul lui era una amenințătoare, înfricoșătoare și teribilă.

Marcus răsări brusc între ei, postându-se cu spatele la ea, obturându-i complet câmpul vizual. Un șuierat scăzut, de avertisment, izvorî din gâtul lui.

În clipa următoare, aerul din încăperea atinse temperatura înghețului. Totul încremeni sub valul intens de ostilitate, ce se născu fulgerător între cei doi vampiri, ambii încordați și pregătiți să atace.

Îi era foame. O foame cumplită.

Escapada prin pădure, în căutarea urmelor vampirului care le încălcase hotarul, îi surescitase simțurile și-i sporise apetitul. Și fiindcă fusese nevoită să-și amâne cina atunci când Marcus îi solicitase ajutorul, acum resimțea și mai acut golul din stomac. La asta se mai adăuga și frustrarea de a-l fi ratat pe nenorocitul ăla, care se fofilase cu atâta grijă pe teritoriul lor, încât lăsase urme extrem de slabe, dificil de separat. Ca și cum ar fi știut că se deplasa pe un tărâm interzis! Însă, chiar și așa, Alecsandra îi dibuise traseul pe care-l parcursese, atât la dus, cât și la întors. Lipitoarea aia pătrunsese prin partea sud-vestică și hoinărise prin pădure cam o jumătate de oră, înainte de a ajunge în luminișul unde Marcus și Jessica se împreunaseră cu destulă pasiune încât mirosul lor să-i intoxice pe toți! În acea poiană, idilică în lumina lunii, vampirul vagabond zăbovise puțin, probabil doar atât cât să șterpească pătura Jessicăi, iar urma lui fusese aproape imposibil de detectat în acel loc, complet înăbușită fiind de mirosul intens de feromoni și sex. Îi luase mai bine de zece minute de dat ture de jur împrejur pentru a detecta direcția în care o ștersese. Și fusese aceeași ca și la venire.

Mai pierduseră aproape o oră, pornind pe urmele plimbărețului băgăcios, pentru a-i pierde mirosul în apropierea drumului care ducea spre Willow Spring. Idiotul avusese o mașină care-l aștepta, altfel nu s-ar fi explicat dispariția completă a oricărei urme.

Alecsandra s-ar fi hrănit imediat ce se întorseseră în Refugiu, dacă nu s-ar fi iscat vânzoleala aia, care-i strânsese pe toți în bucătărie, obligând-o pe ea să se retragă în pivniță. Faptul că era și Jessica acolo, cu ei, blocându-i accesul la frigider, era încă o chestie care o irita la culme.

Vampirul scoase un sâsâit frustrat. Era complet aiurea faptul că nu-și putea controla impulsul de a vâna în preajma Jessicăi. Se străduise

din răspuțeri să ignore sunetul acela umed, seducător și constant, pe care-l auzea ori de câte ori își părăsea dormitorul temporar pe care-l împărțea cu Max, pentru a putea participa la ședințele de tortură ale lui Mal. Existaseră momente în ultimele zile când tentația de a se repezi pe scări în sus, cedând chemării ispititoare a acelei inimi, fusese absolut irezistibilă. Pulsațiile acelea repetitive îi induceau o stare de sete permanentă, și la fel de chinuitor era și gândul că un om locuia acolo, cu ei. Un om care avea o inimă ce pompa sânge într-o bogăție de artere fragile, ascunse în țesuturi moi, calde și vulnerabile...

Conștientizarea acestui gând era o continuă tortură pentru ea, care-i creștea în mod alarmant secreția de venin și, implicit, senzația de sete, ce devenise o stare aproape permanentă. Singurul care o împiedica să cedeze ispitei era Max, care izbutea să-i abată atenția de la Jessica prin diferite metode, unele extrem de plăcute ce-i drept!, și faptul că Jessica îi aparținea acum lui Marcus, iar Max, în mod paradoxal, se simțea extrem de atașat de ea. Încă nu-i era clar dacă sentimentele lui Max pentru muritoarea lui fiică se păstraseră intacte pentru că era legat de Marcus, care era creatorul lui, sau faptul că Max dovedise o extraordinară putere de autocontrol, anihilându-și complet instinctul de a vâna, conservându-și astfel, aproape integral, umanitatea și, implicit, amintirile și emoțiile din cealaltă existență.

Alecsandra își părăsi odaia și se furișă pe coridor, aruncând o privire curioasă în celula lui Xander. Rânji cu cruzime când îl văzu pe vampir tresărind, smucindu-se în legături cu un sâsâit speriat și începând să se bătaie din toate încheieturile. Avea să revină la el după o masă decentă, își făgădui ea, îndreptându-se fluid spre capătul culoarului. Crăpă ușa ușor, pentru a putea trage cu urechea, nutrind speranța vie că poate-și mutaseră tratativele în living, locul obișnuit de disecat firul în patru, iar ea s-ar fi putut strecura neobservată în bucătărie, ca să șterpească o porție de sânge. Și scrâșni din dinți când realiză că ședința continua în același loc, blocându-i accesul la frigider.

Se gândi să-l cheme pe Max și să-l roage să-i aducă el cina, dar tonul mânios al Senei o opri. Se certa cu Sofia pe tema obiectului pe care Jessica îl extrăsese dintr-unul din vellum-urile lui Vivien. Curioasă, păși în holul de legătură și încremeni când urechile ei prinseră sunetul accelerat al bătăilor inimii Jessicăi. Gura îi fu invadată de o secreție abundentă de venin, iar caninii îi țâșniră din alveole cu un